

Trusting Our Father

By Elder David P. Homer
Of the Seventy

Pasitikėjimas mūsų Tėvu

Vyresnysis Deividas P. Houmeris
Iš Septyniadešimties

October 2024 general conference

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him.

Dievas tikisi, kad priimsime daugybę svarbių sprendimų, ir visais klausimais prašo pasitikėti Juo.

On June 1, 1843, Addison Pratt left Nauvoo, Illinois, to preach the gospel in the Hawaiian Islands, leaving his wife, Louisa Barnes Pratt, to care for their young family.

In Nauvoo, as persecutions intensified, forcing the Saints to leave, and later at Winter Quarters as they prepared to migrate to the Salt Lake Valley, Louisa faced the decision of whether to make the journey. It would have been easier to stay and to wait for Addison to return than to travel alone.

On both occasions, she sought guidance from the prophet, Brigham Young, who encouraged her to go. Despite the great difficulty and her personal reluctance, she successfully made the journey each time.

Initially, Louisa found little joy in traveling. However, she soon began to welcome the green prairie grass, colorful wildflowers, and patches of ground along the riverbanks. “The gloom on my mind wore gradually away,” she recorded, “and there was not a more mirthful woman in the whole company.”

Louisa’s story has deeply inspired me. I admire her willingness to set aside her personal preferences, her ability to trust God, and how exercising her faith helped her to see the situation differently.

She has reminded me that we have a loving Father in Heaven, who cares for us wherever we are, and that we can trust Him more than anyone or anything else.

1843 m. birželio 1 d. Adisonas Pratas išvyko iš Navū Ilinojuje skelbti evangelijos Havajų salose ir paliko savo žmoną Luizą Barns Prat rūpintis jų mažamečiais vaikais.

Kai Navū sustiprėjo persekiojimai, dėl kurių šventieji buvo priversti išvykti, o vėliau Vinter Kvoterse, kai jie ruošėsi keliauti į Druskos Ežero slėnį, Luiza turėjo apsispręsti, ar verta keliauti. Juk būtų buvę lengviau pasilikti ir laukti, kol grįš Adisonas, nei keliauti vienai.

Abu kartus ji kreipėsi patarimo į pranašą Brigamą Jangą, kuris paskatino ją keliauti. Nepaisydama didelių sunkumų ir savo asmeninio nenoro, ji kaskart sėkmingai įveikdavo kelionę.

Iš pradžių Luizai kelionės teikė mažai džiaugsmo. Tačiau netrukus jai ėmė patikti žaliuojančios prerijos, spalvingos laukų gėlės ir žemės lopinėliai palei upės krantus. „Mano niūrumas pamažu išsisklaidė, – rašė ji, – ir tarp visų keliaujančių nebuvo labiau džiūgaujančios moters.“

Luizos istorija mane labai įkvėpė. Žaviuo- si jos ryžtu nesusitelkti į savo norus, gebėjimu pasitikėti Dievu ir tuo, kaip tikėjimas padėjo jai kitaip pažvelgti į situaciją.

Ji man priminė, kad turime mylintį Tėvą Danguje, kuris rūpinasi mumis, kad ir kur būtu- me, ir kad Juo galime pasitikėti labiau nei bet kuo kitu.

The Source of Truth

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him. This is especially difficult when our judgment or public opinion differs from His will for His children.

Some suggest that we should redraw the lines between what is right and what is wrong because they say that truth is relative, reality is self-defined, or God is so generous that He does not actually care about what we do.

As we seek to understand and accept God's will, it is helpful to remember that the boundaries between right and wrong are not for us to define. God has established these boundaries Himself, based on eternal truths for our benefit and blessing.

The desire to change God's eternal truth has a long history. It started before the world began, when Satan rebelled against God's plan, seeking selfishly to destroy human agency. Following this pattern, people like Sherem, Nehor, and Korihor have argued that faith is foolish, revelation is irrelevant, and whatever we want to do is right. Sadly, so very often these deviations from God's truth have led to great sorrow.

While some things may depend on context, not everything does. President Russell M. Nelson has consistently taught that God's saving truths are absolute, independent, and defined by God Himself.

Our Choice

Whom we choose to trust is one of life's important decisions. King Benjamin instructed his people, "Believe in God; believe that he is ... ; believe that he has all wisdom ... ; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend."

Fortunately, we have the scriptures and guidance from living prophets to help us understand God's truth. If clarification beyond what we have is needed, God provides it through His prophets. And He will respond to our sincere prayers through the Holy Ghost as we seek to understand truths we do not yet fully appreciate.

Elder Neil L. Andersen once taught that we should not be surprised "if at times [our] personal views are not initially in harmony with the teachings of the Lord's prophet. These are moments of learning," he said, "of humility, when

Tiesos šaltinis

Dievas tikisi, kad priimsime daugybę svarbių sprendimų, ir visais klausimais prašo pasitikėti Juo. Tai ypač sunku, kai mūsų arba visuomenės nuomonė skiriasi nuo Jo valios savo vaikams.

Kai kurie siūlo perbraižyti ribas tarp to, kas teisinga, ir to, kas neteisinga, nes, anot jų, tiesa yra reliatyvi, tikrovę kiekvienas supranta savaip arba Dievas yra toks kilniaširdis, kad jam nerūpi, ką mes darome.

Kai stengiamės suprasti ir priimti Dievo valią, naudinga prisiminti, kad ribas tarp gėrio ir blogio nustatome ne mes. Šias ribas nustatė pats Dievas, remdamasis amžinosiomis tiesomis, kad jos būtų mums naudingos ir mus laimintų.

Siekis pakeisti amžinąją Dievo tiesą yra labai senas. Tai prasidėjo dar prieš pasaulio pradžią, kai Šėtonas pasipriešino Dievo planui ir savaudžiškai siekė sunaikinti žmogaus valios laisvę. Tokie žmonės kaip Šeremas, Nehoras ir Korihoras teigė, kad tikėjimas yra kvailas, apreiškimas nesvarbus, o viskas, ką norime daryti, yra teisinga. Deja, labai dažnai šie nukrypimai nuo Dievo tiesos sukeldavo didelį sielvartą.

Nors kai kas gali priklausyti nuo aplinkybių, tačiau ne viskas. Prezidentas Raselas M. Nelsonas nuolat mokė, kad gelbėjančios Dievo tiesos yra absoliučios, nepriklausomos ir apibrėžtos paties Dievo.

Mūsų pasirinkimas

Vienas iš svarbių gyvenimo sprendimų yra rinkimasis kuo pasitikėti. Karalius Benjaminas savo liaudį mokė: „Tikėkite Dievą; tikėkite, kad jis yra [...]; kad jis turi visą išmintį [...]; tikėkite, kad žmogus nesuvokia visko, ką gali suvokti Viešpats.“

Laimei, turime Šventuosius Raštus ir dabartinių pranašų vadovavimą, padedančius mums suprasti Dievo tiesą. Jei reikalingas papildomas paaiškinimas, Dievas jį pateikia per savo pranašus. Jei stengsimės suprasti iki galo nesuvoktas tiesas ir nuoširdžiai pasimelsime, tai Jis atsilieps per Šventąją Dvasią.

Vyresnysis Nylas L. Anderseną kartą mokė, kad turėtume nesistebėti, „jei kartais jūsų asmeninės nuostatos iš pradžių nesiderins su Viešpaties pranašo mokymais. Tai mokymosi ir nuolan-kumo akimirkos, – sakė jis, – kai klaupiamės ant

we go to our knees in prayer. We walk forward in faith, trusting in God, knowing that with time we will receive more spiritual clarity from our Heavenly Father.”

At all times, it is helpful to remember Alma’s teaching that God gives His word according to the attention and effort we devote to it. If we heed God’s word, we will receive more; if we ignore His counsel, we will receive less and less until we have none. This loss of knowledge does not mean that the truth was wrong; rather, it shows that we have lost the capacity to understand it.

Look to the Savior

In Capernaum, the Savior taught about His identity and mission. Many found His words difficult to hear, leading them to turn their backs and “[walk] no more with him.”

Why did they walk away?

Because they did not like what He said. So, trusting their own judgment, they walked away, denying themselves blessings that would have come had they stayed.

It is easy for our pride to come between us and eternal truth. When we don’t understand, we can pause, let our feelings settle, and then choose how to respond. The Savior urged us to “look unto [Him] in every thought; doubt not, fear not.” When we focus on the Savior, our faith can start to overcome our concerns.

As President Dieter F. Uchtdorf encouraged us to do: “Please, first doubt your doubts before you doubt your faith. We must never allow doubt to hold us prisoner and keep us from the divine love, peace, and gifts that come through faith in the Lord Jesus Christ.”

Blessings Come to Those Who Stay

As the disciples walked away from the Savior that day, He then asked the Twelve, “Will ye also go away?”

Peter answered:

“Lord, to whom shall we go? thou hast the words of eternal life.

“And we believe and are sure that thou art that Christ, the Son of the living God.”

Now, the Apostles lived in the same world, and they faced the same social pressures as the disciples who walked away. However, in this

kelių melstis. Reikia su tikėjimu žengti pirmyn, kliautis Dievu ir žinoti, kad po kurio laiko iš mūsų Dangiškojo Tėvo gausime daugiau dvasinio pažinimo.“

Visuomet pravartu prisiminti Almos mokymą, kad Dievas savo žodį duoda pagal tai, kiek dėmesio ir pastangų jam skiriame. Jei paisysime Dievo žodžių, gausime daugiau; jei nepaisysime Jo patarimų, gausime vis mažiau ir mažiau, kol nebegausime visai. Šis pažinimo praradimas nereiškia, kad tiesa buvo klaidinga; greičiau tai rodo, kad praradome gebėjimą ją suprasti.

Žvelkite į Gelbėtoją

Kafarnaume Gelbėtojas mokė apie savo tapatybę ir misiją. Daugeliui Jo žodžiai buvo sunkūs, todėl jie apsigrėžė ir „daugiau su Juo nebevaikščiojo“.

Kodėl jie pasitraukė?

Nes jiems nepatiko Jo žodžiai. Taigi, pasitikėdami savo pačių protu, jie pasitraukė ir taip atsisakė palaiminimų, kuriuos būtų gavę, jei būtų pasilikę.

Išdidumas labai lengvai gali mus sulaikyti nuo amžinosios tiesos. Kai ko nors nesuprantame, galime stabtelėti, nusiraminti ir tada nuspręsti, ką toliau darysime. Viešpats mus kvietė „dėl kiekvienos minties [žvelgti į Jį; neabejo[ti], nebijo[ti]“. Kai sutelkiame dėmesį į Gelbėtoją, mūsų tikėjimas gali nustelbti mūsų nuogąstavimus.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas mus taip ragino: „Prieš suabejodami tikėjimu, pirma suabejokite savo abejonėmis. Niekada neturime leisti abejonei mūsų pavergti ir atskirti nuo Dievo meilės, ramybės ir dovanų, ateinančių per tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi.“

Palaiminimai ateina tiems, kurie pasilieka

Kai tą dieną mokiniai paliko Gelbėtoją, Jis paklausė Dvylikos: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“

Petras atsakė:

„Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

Mes įtikėjome ir pažinome, kad Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus.“

Taigi, apaštalai gyveno tame pačiame pasaulyje ir, kaip ir pasitraukę mokiniai, susidūrė su tuo pačiu socialiniu spaudimu. Tačiau tą akimir-

moment, they chose their faith and trusted God, thus preserving blessings God gives to those who stay.

Perhaps you, like me, sometimes find yourself on both sides of this decision. When we find it difficult to understand or embrace God's will, it is comforting to remember that He loves us as we are, wherever we are. And He has something better for us. If we reach out to Him, He will assist us.

While reaching out to Him can be difficult, just as the father who sought healing for his son was told by the Savior, "All things are possible to him that believeth." In our moments of struggle, we too can cry out, "Help thou [my] unbelief."

Submitting Our Will to His

Elder Neal A. Maxwell once taught that "the submission of one's will is really the only uniquely personal thing we have to place on God's altar." No wonder King Benjamin was so eager that his people become "as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father."

As always, the Savior set the perfect example for us. With a heavy heart, and knowing the painful work He had to do, He submitted to His Father's will, fulfilling His messianic mission and opening the promise of eternity to you and me.

The choice to submit our will to God's is an act of faith that lies at the heart of our discipleship. In making that choice, we discover that our agency is not diminished; rather, it is magnified and rewarded by the presence of the Holy Ghost, who brings purpose, joy, peace, and hope we can find nowhere else.

Several months ago, a stake president and I visited a sister in his stake and her young adult son. After years away from the Church, wandering difficult and unfriendly paths, she had returned. During our visit, we asked her why she had come back.

"I had made a mess of my life," she said, "and I knew where I needed to be."

I then asked her what she had learned in her journey.

With some emotion, she shared that she had learned that she needed to attend church long enough to break the habit of not coming and that she needed to stay until it was where she wanted to be. Her return was not easy, but as she exer-

ką jie pasirinko tikėjimą ir pasitikėjo Dievu, todėl išsaugojo palaiminimus, kuriuos Dievas suteikia tiems, kurie pasilieka.

Galbūt jūs, kaip ir aš, kartais atsiduriate abiejose šio sprendimo pusėse. Kai mums sunku suprasti ar priimti Dievo valią, tepaguodžia mus tai, kad Jis myli mus tokius, kokie esame, kad ir kur būtume. Jis turi mums kai ką geresnio. Jei atsigręšime į Jį, Jis mums padės.

Nors atsigręžti į Jį gali būti sunku, kaip tam tėvui, kuris prašė išgydyti sūnų, Gelbėtojas yra pasakęs: „Viskas įmanoma tikinčiam!“ „Sunkiomis akimirkomis mes irgi galime prašyti: „Padėk [mūsų] netikėjimui!“

Mūsų valia tebūna Jo valia

Vyresnysis Nylas A. Maksvelas kartą mokė: „Žmogaus valia yra vienintelis asmeninis dalykas, kurį jis gali atnašauti ant Dievo altoriaus.“ - Nėra ko stebėtis, kad karalius Benjaminas taip troško, kad jo liaudis taptų „klusn[i], rom[i], nuolank[i], kantr[i], piln[a] meilės, norint[i] paklusti viskam, ką Viešpats mato reikalinga ja[i] uždėti, lygiai kaip vaikas paklūsta savo tėvui“.

Kaip ir visada, Gelbėtojas mums parodė tobulą pavyzdį. Apsunkusia širdimi ir žinodamas, kokį skausmingą darbą turi atlikti, Jis pakluso Tėvo valiai, įvykdė savo mesijišką misiją ir dovaną amžinybės pažadą jums ir man.

Pasirinkimas atsiduoti Dievo valiai yra tikėjimo veiksmas, ir tai yra mūsų mokinystės esmė. Tai pasirinkę pastebime, kad mūsų valios laisvė nesumenksta; priešingai, ją sustiprina ir praturtina Šventosios Dvasios buvimas, suteikiantis prasmę, džiaugsmą, ramybę ir viltį, kurių niekur kitur nerasime.

Prieš kelis mėnesius su vienu kuolo prezidentu lankėmės pas jo kuolo seserį ir jos jauną suaugusį sūnų. Po daugelio toli nuo Bažnyčios praleistų metų, klajojusi sunkiais ir nedraugiškais keliais, ji sugrįžo. Lankydamiesi pas ją paklausėme, kodėl ji sugrįžo.

Ji atsakė: „Sugadinau savo gyvenimą, tačiau supratau, kur mano vieta.“

Tada pasiteiravau, ko ji pasimokė savo kelionėje.

Su jauduliu ji papasakojo, kad suprato, jog bažnyčią reikia lankyti tol, kol atsikratysi įpročio jos nelankyti, ir kad joje reikia būti tol, kol ji taps vieta, kurioje norisi pasilikti. Sugrįžti nebuvo lengva, bet, parodžiusi tikėjimą Tėvo planu, ji ėmė

cised faith in the Father's plan, she felt the Spirit return.

And then she added, "I have learned for myself that God is good and that His ways are better than mine."

I bear witness of God, our Eternal Father, who loves us; of His Son, Jesus Christ, who saved us. They know our hurts and challenges. They will never forsake us and know perfectly how to succor us. We can be of good cheer as we trust Them more than anyone or anything else. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

jausti, kad Dvasia sugrįžta.

Ir tada ji pridūrė: „Supratau, kad Dievas yra geras ir Jo kelias geresnis už manąjį.“

Liudiju apie Dievą, Amžinąjį Tėvą, kuris mus myli, apie Jo Sūnų, Jėzų Kristų, kuris mus išgelbėjo. Jie žino mūsų skausmus ir sunkumus. Jie niekada mūsų neapleis ir puikiai žino, kaip mums padėti. Tad neliūdėkime pasitikėdami Jais labiau nei bet kuo kitu. Šventuoju Jėzaus Kristaus vardu, amen.